

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 46 0 Rs 101604 21 Rsž

Novi Travnik, 02.12.2021. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudaca: Stane Imamović kao predsjednice vijeća, Mirjane Grubešić i Senada Begović, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja R. A., sin O., iz B.,..., zastupan po punomoćnicima Esmi Husejnbegović i Safetu Rustempašić, advokatima iz Zajedničke advokatske kancelarije u Bugojnu, protiv tuženog JKP „Vodovod i kanalizacija“ d.o.o. Bugojno, Ul. Slobode bb., Bugojno, zastupan po zakonskom zastupniku H. D., radi isplate potraživanja iz radnog odnosa, v.s. 5.001,00 KM, odlučujući po žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Bugojnu broj: 46 0 Rs 101604 21 Rs od 28.05.2021. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 02.12.2021. godine, donio je slijedeću:

PRESUDU

Žalba tuženog se odbija kao neosnovana i potvrđuje presuda Općinskog suda u Bugojnu broj: 46 0 Rs 101604 21 Rs od 28.05.2021. godine.

Obrazloženje

Presudom prvostupanjskog suda (stav 1. izreke) obvezan je tuženi da tužitelju na ime razlike plaće za period od 01.02.2018. do 31.03.2021. godine isplati iznos od 2.897,37 KM, na ime naknade za korištenje godišnjeg odmora za 2018. godinu isplati iznos od 446,00 KM, a za 2019. i 2020. godinu isplati iznose od po 446,00 KM, sve sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe (22.02.2021. godine) do konačne isplate, kao i da za tužitelja kod FZ PIO/MIO - KAS Travnik izvrši uplatu razlike doprinosa za penzijsko-invalidsko osiguranje za period od 01.02.2018. godine do 31.03.2021. godine u iznosu od 965,97 KM, dok je stavom 2. izreke presude tuženi obvezan da tužitelju nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.413,60 KM.

Protiv navedene presude tuženi je pravovremeno izjavio žalbu zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava s prijedlogom da se prvostupanjska presuda ukine i predmet vrati na ponovni postupak ili da se presuda preinači i odbije tužbeni zahtjev u cijelosti. U žalbi ističe da je sud cijenio samo navode tužitelja i u

cijelosti poklonio vjeru navodima i dokazima koje je tužitelj prezentirao tijekom postupka, uopće ne cijeneći i ne pridajući značaj dokazima tužene strane i navodima da je tužitelju isplaćivao plaće u skladu sa potpisanim ugovorom o radu kojim je tužitelj svjesno prihvatio visinu koeficijenta plaće, te grupu složenosti poslova i neto satnicu koju je tuženi isplaćivao tužitelju shodno financijskim mogućnostima primjenom odredaba člana 43. Kolektivnog ugovora o pravima i obvezama poslodavca i zaposlenika u oblasti komunalne privrede. Tuženi je prilikom izrade Pravilnika o plaćama u komisiju za izradu Pravilnika imenovao kao člana predsjednika sindikalne organizacije i u dogovoru sa istim odredio koeficijent plaće i neto satnicu. Sud je pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje iz razloga što je plaća i ostala primanja isplaćivana redovno tj. mjesečno kako je i utvrđeno ugovorom o radu. Dalje navodi da je sud pogrešno primijenio materijalno prava kada je pozivajući se na povoljnije pravo iz člana 19. stav 3. Zakona o radu neisplaćenu naknadu za godišnji odmor za 2018., 2019. i 2020. godinu dosudio prema nalazu vještaka u visini od 50% plaće zaposlenika odnosno tužitelja, a prema ugovoru o radu od 11.03.2010. godine. Naime, odredbama člana 21. Okvirnog kolektivnog ugovora o pravima i obvezama poslodavca i radnika u oblasti komunalne privrede za teritorij Federacije BiH propisano je da radnik ima pravo na regres za godišnji odmor, da se isti utvrđuje kolektivnim ugovorom na nivou kantona, grada, općine i pojedinačnim kolektivnim ugovorom, a ukoliko nije utvrđena visina regresa u navedenim aktima poslodavac je obavezan isplatiti regres u visini od 50% neto plaće u Federaciji BiH u prethodna tri mjeseca prema posljednjim objavljenim podacima Federalnog zavoda za statistiku. Kako visina regresa nije utvrđena aktima koje predviđa član 21. naprijed navedenog Okvirnog kolektivnog ugovora, to tužitelju naknada regresa pripada prema elementima i mjerilima iz člana 21. Općeg kolektivnog ugovora, a kako Opći kolektivni ugovor nije na snazi od 02.2018. godine, a Granski od 10.2020. godine, upitna je odluka suda da se za navedeni period utuženja dosudi tužitelju regres za godišnji odmor. Opreza radi, tuženi ističe da je isplata regresa za 2019. i 2020. godinu uvjetovana poslovanjem tuženog, a tuženi je u navedenim godinama poslovao sa gubitkom iz kojih razloga tužitelj ne može ostvariti regres za ove godine. Kada su u pitanju doprinosi za penzijsko i invalidsko osiguranje koji su tužitelju dosuđeni u visini od 965,97 KM, tuženi predlaže da se odbije zahtjev tužitelja u pogledu istih obzirom da je uplata doprinosa za penziono bezpredmetna bez uplate doprinosa za zdravstvo i nezaposlenost, što stvara ogromne probleme tuženom iz razloga što je Porezna uprava Federacije BiH dostavila dopis tuženom da se iznosi za penziono koji se uplaćuju u korist tužitelja po predmetima iz radnog odnosa za razliku plaća vode kao „nepokriveni iznos“ što znači da nisu raspoređeni niti pokriveni MIP-1023/PMIP-1024 obrazcima i da se isti ne mogu rasknjižiti bez uplate doprinosa za zdravstvo i nezaposlenost jer navedeni iznos nije niti dosuđen. Također, predlaže da sud uzme u obzir činjenicu da tuženi kao preduzeće od javnog i društvenog interesa koje se bavi komunalnog djelatnošću na području Federacije BiH posluje u otežanim uvjetima, da menadžment tuženog samo uz izuzetne napore uspijeva obezbijediti plaću, a koje su iznad prosječnih, čega je tužitelj svakako svjestan.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Nakon što je ispitao presudu prvostupanjskog suda u granicama navoda iz žalbe, kao i po službenoj dužnosti sukladno odredbi člana 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine F BiH“ br. 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), ovaj sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Iz stanja spisa predmeta i činjeničnih utvrđenja prvostupanjskog suda proizilazi da je tužitelj dugogodišnji uposlenik kod tuženog po osnovu Ugovora o radu na neodređeno vrijeme od 11.03.2010. godine, da je raspoređen na radno mjesto inkasant u Službi za tehničke poslove, da je visina plaće tužitelju određena članom 7. navedenog Ugovora o radu kojim je određeno da će tuženi zaposleniku isplaćivati osnovnu plaću III grupe složenosti poslova sa koeficijentom 2,00 koji će se pomnožiti sa najnižom neto satnicom koja se bude primjenjivala u skladu sa važećim propisima – Granskim kolektivnim ugovorom. Ugovorom o radu koji je zaključen dana 13.01.2020. godine osnovna plaća tužitelju je određena članom 15. u kojem je navedeno da se zaposlenik razvrstava u III grupu složenosti poslova sa koeficijentom 2,00 i da se osnovna plaća utvrđuje na način da se neto satnica 2,31 KM množi sa prosječnim fondom sati i pripadajućim koeficijentom složenosti poslova. Predmet tužbenog zahtjeva je isplata razlike plaće za period od 01.02.2018. do 31.03.2021. godine, isplata naknade za korištenje godišnjeg odmora za 2018., 2019. i 2020. godinu i uplata doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje za period od 01.02.2018. do 31.03.2021. godine. Pobijanom presudom tužitelju su dosuđena utužena potraživanja prema nalazu i mišljenju vještaka financijske struke u pobliže navedenim novčanim iznosima. Žalbom tuženog se dovodi u pitanje pravilnost odluke prvostupanjskog suda vezano za dosuđena potraživanja, pri čemu tuženi tvrdi da je tužitelju pravilno obračunavao plaće u skladu sa potpisanim ugovorima o radu kojima je tužitelj svjesno prihvatio visinu koeficijenta plaće, te grupu složenosti poslova i neto satnicu, da je plaće isplaćivao shodno svojim financijskim mogućnostima, a osporava pravo tužitelja na regres obzirom da nije na snazi Opći kolektivni ugovor od 02. mjeseca 2018. godine, a ni Granski od 10. mjeseca 2020. godine, opreza radi ističe da je u 2019. i 2020. godini poslovao sa gubitkom, a isplata regresa je uvjetovana pozitivnim poslovanjem tuženog.

Po nalaženju ovog suda, prvostupanjski sud je pravilno postupio kada je svoju odluku kojom je tužitelju za utuženi period dosudio razliku plaće u iznosu od 2.897,37 KM zasnovao na nalazu i mišljenju vještaka financijske struke od 10.05.2021. godine koji je dopunjen nalazom i mišljenjem vještaka od 18.05.2021. godine. Naime, iz osnovnog nalaza i mišljenja vještaka jasno proizilazi da je tuženi u utuženom periodu (01.02.2018. do 31.03.2021. godine) tužitelju pravilno obračunavao plaću po koeficijentu složenosti od 2,00 koji je određen Ugovorima o radu od 11.03.2010. i od 13.01.2020. godine, međutim, tuženi je prilikom obračuna plaće primjenjivao satnicu od 2,05 KM koja je niža od najniže neto satnice koja je u tom periodu iznosila 2,31 KM, u čemu se ogleda

razlika manje isplaćene plaće tužitelju u iznosu od 2.401,44 KM. Dopunjenim nalazom i mišljenjem vještak je korigirao koeficijent minulog rada od 8,80 i za period od 01.02.2020. do 31.12.2020. godine izvršio obračun plaće prema koeficijentu od 13,20, a za 01., 02. i 03. mjesec 2021. godine primijenio koeficijent minulog rada od 13,60, te utvrdio ukupnu razliku plaće za utuženi period u iznosu od 2.897,37 KM koja je pobijanom presudom i dosuđena tužitelju.

Nadalje, iz zapisnika sa glavne rasprave od 26.05.2021. godine je vidljivo da tuženi nije prigovarao osnovnom nalazu i mišljenju vještaka, kao ni dopuni nalaza i mišljenja, da nije imao pitanja ni primjedbi, da je izjavio da je nalaz urađen u skladu sa Pravilnikom o radu tuženog, da je precizirani tužbeni zahtjev u suglasnosti sa nalazom i mišljenjem vještaka i da se ne protivi preinačenju tužbenog zahtjeva. Kod ovakvog stanja stvari, tuženi u žalbi neosnovano prigovora odluci prvostupanjskog suda kojom je tužitelju dosuđen neisplaćeni regres za utužene godine. Ovo i stoga, što je pravo na isplatu regresa zaposlenicima predviđeno Pravilnikom o radu tuženog i ugovorom o radu, dok isplata regresa nije uvjetovana pozitivnim poslovanjem tuženog. Tužitelju su na utvrđenu razliku plaće pravilnom primjenom materijalnog prava dosuđeni i doprinosi za penzijsko i invalidsko osiguranje, koje pravo nije uvjetovano uplatom doprinosa za zdravstvo i nezaposlenost, što je obveza tuženog.

Kako ni ostali navodi žalbe nisu bili od značaja za pravilnost i zakonitost pobijane presude, ovaj sud je primjenom odredbe člana 226. Zakona o parničnom postupku odbio žalbu tuženog kao neosnovanu i potvrdio presudu prvostupanjskog suda.

Predsjednica vijeća
Stana Imamović

